

Sygn. akt I ACa 732/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Andrzej Struzik (spr.)

Sędziowie: SA Grzegorz Krężolek

SA Sławomir Jamróg

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi powoda K. B.

o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa K. B. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie o zapłatę, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 349/14

postanawia:

odrzuć skargę.

SSA Grzegorz Krężolek SSA Andrzej Struzik SSA Sławomir Jamróg

UZASADNIENIE

K. B. złożył skargę o wznowienie postępowania w sprawie o zapłatę, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 349/14. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę orzeczenia.

Powołał się ogólnie na podstawę wznowienia w postaci wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, zaś strona nie mogła z nich skorzystać w poprzednim postępowaniu, takiej konkretnej podstawy jednak nie wskazał. Zarzucił jedynie nieprawidłowe zastosowanie przepisów prawa. Podał, że Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę o odszkodowanie za wydanie nieprawidłowego orzeczenia sądu karnego wskazał, że wymagane jest przedstawienie prejudykatu, gdyż nie ma on kompetencji do rozstrzygania w sposób samodzielny kwestii dotyczących orzeczeń wydanych w postępowaniu karnym. Jednak – jak podkreślił skarżący - stanowisko to nie jest jednolite w orzecznictwie, gdyż wyrażony jest też pogląd, że w takim przypadku zastosowanie ma art. 417 k.c. i wówczas to sąd cywilny bada, czy dane orzeczenie karne, wskazane jako przyczyna szkody, jest zgodne z prawem, czy bezprawne (powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2012 r., IV CSK 165/12).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Wznowienie postępowania jest szczególnym rodzajem postępowania sądowego, łączącym cechy procedury uruchamianej wniesieniem środka zaskarżenia i pisma wszczynającego postępowanie w sprawie, umożliwiającym ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej co do zasady prawomocnym wyrokiem. Z uwagi na tę specyfikę postępowania, ustawodawca ograniczył możliwość wniesienia skargi o wznowienie postępowania jedynie od ściśle

określonych orzeczeń i w oparciu o ograniczone ustawowo podstawy. Są one wyraźnie i wyczerpująco wyliczone w kodeksie postępowania cywilnego. Stosownie do art. 409 k.p.c. skarżący winien w skardze zawrzeć m.in. wskazanie podstawy wznowienia i jej uzasadnienie oraz okoliczności stwierdzające zachowanie terminu.

Stosownie zaś do art. 410 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Badanie dopuszczalności skargi jest kwestią prejudycjalną dla dalszego postępowania. Jeśli okaże się, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie, podlega ona odrzuceniu w każdym stadium postępowania.

W niniejszej sprawie skarżący jako podstawę wznowienia wskazał nieprawidłowe zastosowanie prawa, co – jak należy przypuszczać, gdyż nie wynika to wprost z treści skargi – zostało przez niego stwierdzone już po wydaniu prawomocnego wyroku. Opisana przez skarżącego okoliczność nie stanowi jednak ustawowej podstawy do wznowienia postępowania. Zgodnie z art. 403 k.p.c. można żądać wznowienia na tej podstawie, że: 1) wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym lub 2) wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa (§ 1). Można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (§ 2). Na żadnej z tych podstaw skarga nie została oparta, a samo przytoczenie możliwej według przepisów podstawy jest niewystarczające. Nie zachodzą też podstawy wynikające z nieważności postępowania, niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją. Należy zatem stwierdzić, że skarżący nie wykazał jakiegokolwiek ustawowej podstawy do wznowienia postępowania.

W takiej sytuacji bezprzedmiotowe było badanie terminowości wniesienia skargi.

Wobec powyższego skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

SSA Grzegorz Krężolek SSA Andrzej Struzik SSA Sławomir Jamróg